

16. STUDIJA

SLUŽBA POMIRENJA ILI SJEDINJENJA

Ta Služba Povjerena Kraljevskom Svećenstvu—Pomazani Propovijedati O Sjedinjenju—Zašto Radosne Vijesti Nisu Prihvaćene—Rezultati Te Službe—Progonstvo I Slava—Kako Ona Ispituje Vjernost—Jedino Će Vjerni Moći Imati Udjela U Budućem Djelu Pomirenja.

„I nitko sam sebi ne prisvaja tu čast, nego je prima od Boga, pozvan kao Aron. Tako i Krist ne proslavi sam sebe postavši svećenik.” (Hebr. 5:4,5)

CIJELO Kraljevsko Svećenstvo kojemu je naš Gospodin Isus Glavni Svećenik ili Prvosvećenik učestvuje u službi pomirenja ili sjedinjenja. Svi Svećenici imaju udjela u „boljim žrtvama” koje su bile u tijeku tijekom cijelog Evanđeoskog doba, i koje će biti dovršene sa njegovim krajem (Rim. 12:1): i svi koji tako imaju udjela u patnjama Kristovim jednako će tako dijeliti njegovu buduću slavu kao sudionici s njim u velikoj i slavnoj službi pomirenja Milenijskog Kraljevstva.

Što se tiče tih podsvećenika, oni su „po naravi bili djeca gnjeva kao i drugi,” i trebali su se najprije pomiriti ili sjediniti sa Bogom prije nego ih je Bog mogao pozvati u to svećenstvo—„nitko sam sebi ne prisvaja tu čast, nego [jedino] je prima od Boga.” Tek nakon što smo primili sjedinjenje, od ruku našeg Otkupitelja, Prvosvećenika, mi imamo prednost biti računati kao sužrtvovatelji, suposrednici, supomiratelji, susjedinitelji.

Tko je god primio „duh posinjenja” koji ga čini sinom Božjim i svećenikom, od tada je potaknut sa tim duhom

započeti službu pomirenja ili sjedinjenja, svatko prema svojih nekoliko sposobnosti i mogućnosti. Svatko uviđa, kao i Prvosvećenik, vodstvo tog svetog Duha, govoriti, „Duh Gospodina Boga na meni je, zato jer me je pomazao da propovijedam radosne vijesti krotkima [ne sada ponosnim i arogantnim i tvrdoglavim i svjetovnim], da povijem one koji su srca slomljena, da proglasim ugodnu godinu GOSPODNJU”—razdoblje tijekom kojega je Bogu ugodno prihvatiti malo stado kao žive žrtve, kroz zaslugu Otkupitelja.

Apostol Pavao kao jedan od podsvećenika osjetio je utjecaj tog Duha koji ga potiče da učestvuje u djelu govorenja svima s kojima je došao u kontakt koji su imali „uho da čuju,” o „otkupnini za sve,” ostvarenoj kroz žrtvu našeg dragog Otkupitelja; i da potaknu sve da se pomire, sjedine, sa Bogom, i da odmah počnu hoditi stazama pravednosti.

Zapazite Apostolovu izjavu o tim stvarima u 2. Kor. 5:17-20.

„Ako je dakle tko u Kristu, to je on novo stvorenje, to je staro prošlo [stari grijesi, ambicije, nade, itd.], gle, sve je novo postalo. Ali je sve [to novo] od Boga, koji pomiri nas sa sobom po Kristu i dade nam službu pomirenja [*katallage*—ista riječ koja je prevedena „pomirenje” u Rim. 5:11]. Jer je Bog [naime] bio, koji je u Kristu pomirio [sjedinio] svijet sa sobom, ne računajući im prestupaka njihovih [zato jer je Krist ponio njihovu kaznu] i [Bog] metnuvši u nas [kraljevsko svećenstvo] riječ [poruku, dobre vijesti] pomirenja [sjedinjenja].”

„Kristovi smo dakle [zato što nas je Bog pozvao i dao nam kao svećenstvu tu službu u njegovo ime, i tu poruku milosti, za objavljivati] poslanici [za Krista, naše službene glave ili Prvosvećenika, i Očevog predstavnika]; Bog vas po nama nagovara. Umjesto Krista zaklinjemo: dajte, pomirite se [sjedinite se] s Bogom!”

Ova radosna poruka, koja, kad ju se ispravno shvati, bi trebala donijeti spremne odazive na svakom mjestu i od svake klase, općenito je odbačena; i Prorok govoreći za Kraljevsko Svećenstvo viče, „Tko je povjerovao vijesti našoj, kome se je otkrila mišica Gospodnja [Krist, sila Božja za spasenje]?” (Iza. 53:1; Ivan 12:38) Ona je sada učinkovita samo za relativnu nekolicinu jedino—onolikom broju od njih koje Gospodin pozove da budu Kraljevsko Svećenstvo; jer niko sam sebi ne prisvaja tu čast, nego onaj koji je pozvan od Boga.

Razlog za općenito odbacivanje poruke je očit: pomirenje, sjedinjenje s Bogom, znači suprotstavljanje grijehu: mir s Bogom znači rat protiv svih ukorijenjenih slabosti i izopačenih želja naše pale ljudske prirode: to znači potpunu *promjenu* ili *obraćenje* od službe grijehu u službu pravednosti. Mnogi koji preziru grijeh (u najmanju ruku u njegovim groznijim, odvratnijim oblicima) i koji čeznu za pomirenjem sa Bogom i zanimaju se za blagoslove koje on izlijeva samo na „sinove Božje,” krenu prema pravednosti kroz samo—reformu, samo kako bi utvrdili da su njihove vlastite slabosti prevelike za njih da ih pobjede, i to pored cijelog svijeta koji je postrojen na strani grijeha. Jedini koji se eventualno mogu osloboditi iz tog ropstva, u kojemu su svi bili rođeni, jesu oni, koji tražeći izbavljenje, poklanjaju pažnju Gospodarevom svjedočanstvu: „Nitko ne dolazi k Ocu, osim po meni”—jednom Posredniku—„Put, Istina i Život.” Štoviše, Apostol nas obavještava da je veliki Protivnik, „bog ovoga svijeta zaslijepio nevjerničke umove” velike većine sa neistinama, tako da oni ne mogu shvatiti prednost sadržanu u ponudi *sjedinjenja* kroz Otkupitelja.

Pod tim okolnostima, rezultat je izobilujućii grijeh, je li ikakvo čudo da biti pravim, vjernim izaslanicima za Boga, i u Kristovo ime i umjesto njega (kao članovi njegovog tijela), znači da podsvećenici moraju slijediti Prvosvećenika—moraju trpjeti s

njim zbog *pravednosti*? Veliki Prvosvećenik koji je objavljivao „Riječ pomirenja” uistinu, bio je prezren i odbačen i razapet od onih koji su tvrdili da ljube i slijede pravednost. Sa apostolima se jednako tako zlo postupalo zbog njihove vjernosti—njihovog odbijanja da kompromitiraju poruku, „riječ pomirenja.”

„I svi će vas zamrziti radi imena mojega,” „protiv vas će lažno govoriti svakojako zlo radi mene.” Ne čudite se što vas svijet mrzi: znate je mrzio mene prije vas. Te riječi velikog učitelja imale su biti istinom „sve do kraja ovog doba”: i one su danas istinitije nego ikad prije. Tko će god vjerno *vršiti* svoje izaslanništvo, i neće izbjegavati objavljivati sav naum Božji, ubrzo će znati nešto o patnjama Kristovim i moći će istinski reći—„pogrde onih koji tebe pogrđuju na mene su pale.” (Mat. 5:10-12; 10:22; Ps. 69:9; Rim. 15:3)

I mi ovdje opet vidimo predivnu mudrost božanskog plana; jer dok izvršava svoju svećeničku službu „riječi pomirenja” na koju duh pomazanja potiče, svaki svećenik nalazi potrebnim prinijeti sebe, živu žrtvu, svetu i prihvatljivu Bogu, i svoju razumnu službu. (Rim. 12:1)

Stoga mjera samopožrtvovnosti i patnji zbog Krista, koju je izdržao svaki od posvećenih, postaje *mjerom* (sa Božjeg gledišta—jer to čovjek ne može uvijek razabrati) vjernosti svakoga kao izaslanika. Svaki svećenik koji propušta trpjeti zbog Krista, zbog Istine, mora prema tome biti nevjernim izaslanikom i slugom Novog Saveza. I jedino će onima koji su sada vjerni kao dobri vojnici križa biti data neprocijenjiva prednost biti sudionicima sa velikim Prvosvećenikom u slavnom djelu sjedinjenja pod povoljnim uvjetima Milenijskog doba. Ako trpimo s njim s njim ćemo i kraljevati. Ako ga se odrekemo, on će se također (tada) odreći nas. (Rim. 8:17; 2. Tim. 2:12,13; Titu 1:16)

Pazite da vam nitko ne uzme krune. (Otkr. 3:11)

„Budi vjeran do smrti, i dat ću ti vijenac života.” (Otkr. 2:10)